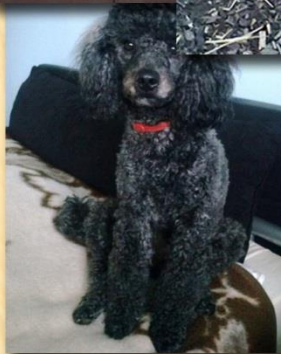

DOBRODRUŽSTVÍ KOČKY MINDI A JEJÍCH KAMARÁDŮ

Miloslava Rýznarová

**DOBRODRUŽSTVÍ KOČKY
MINDI A JEJÍCH KAMARÁDŮ**

Copyright

Autorka: Miloslava Rýznarová

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-421-0 (ePub)

978-80-7512-422-7 (mobipocket)

978-80-7512-423-4 (pdf)

MINDA

Napřed se Vám musím představit!

Mňau... jmenuji se Mind'a, ne Minda! Ne, že by se mně moje jméno zrovna líbilo, ale víte, kolik běhá po světě koček, které se jmenuji Minda? Zřejmě se to nelíbilo ani mé paničce, a tak si ho vylepšila a udělala háček nad písmenem d. To jméno Minda jsem si totiž už přinesla od bývalé paničky, u které jsem přišla na svět.

Musím ale začít po pořádku, mňau, mňau...

Já jsem se do své nové rodiny neměla původně vůbec dostat. Byla jsem strašně mrňavé kotě, když si mě přišla prohlédnout Gábina, moje nová budoucí panička. Tedy panička to neměla být, spíš její mamina, ale to mělo ještě veliký zádrhel...

Musím se ještě zmínit, že jsem se narodila u jedné paní, spolu se dvěma koťaty. Já si už ani nepamatuji, jestli to byli bráškové nebo sestřičky, ale vím, že jsem z nich byla nejmenší, protože to ta bývalá panička říkala té Gábině. Říkala jí, že se narodila dvě koťátka a že si myslela, že ta kočičí mamina už žádné mít nebude. A najednou jsem přišla ještě po dlouhé době na svět já, a byla jsem hrozně maličká, a tak si myslela, že snad i umřu. Ale kdepak, já jim ukázala, že jsem bojovnice a že se budu se životem prát, když už tady jednou jsem...No řekněte? Mně se totiž na tom světě, jak jsem jen malinko prokoukla očkami na svět, strašně moc zalíbilo. Co já jsem za tu dobu stačila poznat věcí, ó já! To byste ani nevěřili...

Gábina tu paní znala, co jsem se u ní narodila, a občas ji chodila navštěvovat. A tak, jak se jí zmínila, že se její kočce narodila koťátka, tak se na nás přišla podívat, protože ona měla také ráda zvířátka. A hrozně moc chtěla kočičku. Jenže její mamina zas nechtěla v žádném případě kočku, byť měli dům a zahradu a kočku by tam potřebovali jako sůl.

Ale jak jsem se později doslechla, ta Gábina měla alergii na všechno možné a taky i na chlupy. A já jich mám spoustu na svém tělíčku a budu jich mít ještě jednou tolik, než vyrostu. A tak proto prý Gábině zakázala, že nesmí přinést domů koťátko. No jo, to já nevěděla. Tak teď už to vím, proč nechtěla kočku. A Gábina byla ještě vlastně holčička, sice již trošku větší, ale chodila ještě do školy. Tak by vlastně měla svoji maminku poslouchat. Děti přece musí poslouchat svoje rodiče, i když se jim někdy nechce.

Ale já jsem se k té Gábině přece jen dostala, ale tak trochu podfukem, a jak, to Vám povím později...

Vždyť my jsme přece taková krásná a přítulná zvířátka.

Je pravdou, že my kočky jsme svévolné, na rozdíl od pejsků, a že nerady posloucháme, a děláme si jen to, co se nám líbí. Ale rády se i mazlíme a jsme rádi, když nás někdo drbe v kožíšku - mňau, to je moc a moc fajn...mňau...

Kočky jsou přece také velmi užitečné. Chytají myši, které se v takovém domě mohou vyskytnout. Myši, když už je venku zima, tak vklouznou otevřeným okénkem do sklepa a šup, už se tam uvelebí, udělají si tam hnízdečko a mají pak spoustu dětiček. A to je pak nadělení...To rozkoušou, na co přijdou...A navíc to tam ještě zavání myšinou, fuj...

Ony tam mohou být i v létě, ale v létě mají venku dostatek jídla a spát mohou také venku, když je teplo. Na poli roste všelijaké obilí, taky řepa, sem tam spadne nějaké to jablíčko ze stromu, vyhrabou rostlinku, ze které okusují kořínky, a tak žádný

hlad nemají. Mají spoustu jídla a mohou si i vybírat...Kdežto zima, ta je pro ně špatná a taky v té zimě nemají kde venku přečkat. To pak v takovém sklepě nejen že mají kde bydlet, ale může v něm být pro ně i spousta věcí k snědku. Lidi do sklepa ukládají brambory na zimu, taky zeleninu, nebo jablka, hrušky i jiné ovoce, a tak mají o potravu postaráno. Ale co škody nadělají majiteli domu, to je hrůza! A kdo jiný je nejlépe vycytá? No, kdo? Přece kočka, mňau!

Myš dokáže být i pěkně mazaná. Když člověk zjistí, že se mu ve sklepě uhnízdily myši, a nemá kočku, tak na ně nalíčí pastičku. Dá do ní špek, anebo jinou myši dobrotu. Myš se ale někdy naučí ten pamlsek vytáhnout, aniž by do pastičky vlezla. A dělá dál paseku ve sklepě, ožírání všechno to, co tam najde k snědku. A to se pak lidi strašně moc zlobí...

Ale taková kočka, to je něco úplně jiného...Ta by všechny myši zlikvidovala, až by se po nich jen zaprášilo, a ještě by dostala od svých páničků za to pochvalu, mňau...

Na zahradě u takového domu bývají také někdy i hryzci. Hryzec, to je zvířátko, které je podobné myšce. Je skoro tak veliké jako myška, ale žije pod zemí. Má delší rypáček než myška a s ním ryje a ryje a žere kořínky z rostlin a taky z mrkvičky, kterou třeba panička nasází, aby ji měla do polévky anebo na mlsání pro děti, protože je velice zdravá, zvláště na oči. Pak ji jde vytáhnout a zjistí, že je zespuď okousaná. To je pak k zlosti! I jahůdky mají rádi, i když na ně zase víc chodí slimáci.

No zkrátka to byste nevěřili, jakou udělají tito malí nezbedové na zahradě paseku. Pustí se i do kořenů stromů. Strom jak přijde o kořeny, začne usychat a je po něm. Už na něm pak nemohou růst žádná jablíčka, nebo hruštičky, či třešně, anebo meruňky. A jak tak rejdí po zahradě v zemi, tak nadělají také samé díry.

A kočka? Ta takovou havěť všechnu vychytá! A také si dokonce chytne i nějakého ptáčka, když je ptáček nepozorný. Ale tohle by dělat neměla, ptáčkové jsou užiteční. Ti zase žerou hmyz a larvy a různé ty červíky, kteří zas napadají ovocné keře a také stromy. Za tohle, když to její panička nebo páníček vidí, pochvalu nedostane, naopak dostane někdy i přes kožich. A tak se s tím moc ani nechlubí a snaží se ptáčka někde sníst ve skrytu, aby to nebylo vidět. Jenže zůstane po něm peří, když ho sní, a stejně to vyjde najevo, co provedla. Ale to se děje moc málo, neboť ptáčkové zase lítají, a to kočka neumí. Jen když náhodou někdy kočka číhá na stromě a ptáček, který nic netuší, tam přilétne, tak to má potom co dělat, aby jí stačil odletět, protože kočka je velice mrštná. Skočí po něm a už má namále.

Já Vám ale musím napsat o té Gábině, a jak jsem se k nim přece jen domů dostala...

Víte, co Gábina udělala?

Protože jsem se jí moc líbila a moc mě chtěla, tak maminku neposlechla, když jí zakázala, aby si mě k nim donesla domů. Šla do krámu, koupila si na mě obojek a vodítko, dala mě do tašky a šly jsme k nim...V té tašce jsem se málem udusila, i když ji měla otevřenou, ale Gábina ji trochu přivírala, protože se bála, abych jí nevyskočila ven, i když jsem byla na vodítku. Proč bych taky vyskakovala, že jo? Vždyť jsem to nikde neznala a byla jsem jako v Jiříkově vidění, kam to se mnou jde...A taky jsem najednou byla úplně sama a bez maminky. A tak jsem začala pomňoukávat čím dál víc a víc a trochu jsem se začala bát, až mě Gábina okřikla. Radši jsem zmlkla, ale vůbec se mi nelíbilo, že mi dala na krk obojek.

No řekněte, copak já jsem nějaký pes? Doma u nich mě pak přivázala na zahradě u stromu, prý abych neutekla a abych se trochu okoukala. To jsem tedy byla pěkně našťvaná, to Vám řeknu,

ani nevíte jak...Zalezla jsem za strom a mračila se na celý svět. Kdo to kdy viděl? Kočku přivazovat jako psa...Mňau, mňau!

A šla domů k mamince. Za chvíli s ní přišla ven. Její mamina mě začala okoukávat a hned začala nadávat, že mě k nim přinesla. Ale já si stejně myslím, že to bylo jen tak na oko. Protože mě pohladila, a to by určitě neudělala, kdyby měla na mě vztek. A taky se na mě usmála a vzala mě do ruky.

A tak začal můj život v téhle nové rodině...Začala jsem to tam pomaloučku všechno prozkoumávat, a víte, že se mi tam začínalo líbit? Měla jsem pro sebe celou zahradu a dům, ale to jsem si jen myslela ze začátku...

PES FILÍPEK

Myslela jsem si zprvu, že jsem v tom domě sama, ale kdepak, nebyla. Oni měli taky ještě psa Filípka. Byl to takový malý psí chlupáč. Já ani nevím, jaké byl rasy. Vypadal jako jorkšírák, ale nebyl, určitě ne! Jak jsem pak později slyšela, nebyl čistokrevný. Sice nevím, co to slovo čistokrevný znamená, já si ale myslím, že měl zřejmě špinavou krev. Tak jsem nad tím přemýšlela, jestli se dá také krev vůbec umýt...

Ale hezký byl, to ano. Byl celý chlupatý, takový došeda, nad očima měl z chlupů ofinu, na hrudi bílou lysinku, byl to zkrátka psí fešák.

Začal mě opatrně očuchávat, pak si lehnul, hlavu položil na přední packy a pokňourával a pořád mě pozoroval. Já jsem se ho napřed trochu bála, to víte – pes, není to kočka, ale víte, že to bylo zbytečné? Zanedlouho se stal mým dobrým kamarádem. Hráli jsme si spolu, já mu skákala po ocásku, chvíli si to nechal líbit, ala pak utíkal a já za ním. Měli jsme bezva honičku. Až nás také někdy panička hubovala. Mňau.

Ale běda, jak jsem šla k misce, když on jedl. To na mě začal vrčct a měla jsem co dělat, abych si zachránila kožich. A zvláště, když okousával kosti. To si ani nepřejte vědět, jaký z něj šel strach a jak jsem se ho v té chvíli děsně bála. To by po mě i skočil a snad by se do mě i zakousl, to nevím. Tak jsem na něj jen z povzdálí koukala, jak se cpe. Ale aby mně taky nabídl, ať se s ním přiživím, to tedy neudělal nikdy. Lakomec. Zkrátka jak se říká:

„Co má pusa sama ráda, nepotřebuje kamaráda.“ A on se tím heslem do puntíku řídil.

Panička mně ale dávala jídlo zvlášť na misku, takže jsem hlad neměla. Taky mně dávala i mlíčko, ale on ten prevít mě ho několikrát i sám vypil. No řekněte, to si tedy dovolil moc! Sám mně nic nedal a moje mlíčko pít, to se nestyděl. To bylo moje mlíčko, ne jeho. Ale panička to zjistila a hned mně nalila nové. Pro něj to mlíčko byla asi pochoutka, kterou nikdy neměl, dokud jsem nepřišla do jeho rodiny já. A tak mu zachutnala! Jazýček to měl tedy mlsný, jen tak něco mu nejelo. To vždy očuchal, když něco dostal, a když mu to nevonělo pod nos, tak šel od toho...

On to taky nebyl ale jen tak ledajaký pes!

Byl to pes – turista! Dokonce získal diplom na 10 km. Panička ho měla vystavený a chlubila se s ním za něho. No, když se nad tím tak zamyslím, tak to byl taky od něj dost husarský výkon, na ty jeho krátké nohy, které měl. On to byl mrňous, no zkrátka jorkšírák, i když tu krev tedy čistou neměl...Byl to zkrátka hrdina dne! Kterýpak pes dělá taky turistiku, to je přece zábava a sport pro lidi! A panička turistiku dělala, a tak ho brala sebou. To my kočky na to nejsme. My tak lézt po plotě a číhat někde na stromě, kde se něco šustne...Taky chodíme, to ano, ale ne moc velké dálky. Spíš skáčeme a to zas umíme lépe než psi! A vyhřívát se na sluníčku, to je naše zábava, anebo si s něčím hrát, na to my jsme kabrňáci, mňau...

Jednou jsem slyšela vyprávět, jak šli někam všichni na turistiku. Stejně nevím, co to slovo znamená...ale prý se chodí a chodí a chodí a to je snad ta turistika. No, je to nějak divné. Co já se taky nachodím a že bych dělala turistiku? To se mi nezdá! Já spíš ale napůl chodím a napůl skáču, tak to ta turistika určitě nebude, mňau.

Ale slyšela jsem, jak na té turistice šli a šli, a najednou jim přes cestu přeběhla srnka. On ji ten Filípek neviděl, jak přeběhla,

ale když došli k tomu místu, kudy běžela, tak svým čenichem na to přišel. Začenichal po stopě a hned se prý otočil tím směrem, kudy utíkala a hurá za ní...A to byla pak honička. Vůbec neposlechl na zavolání a nemínil se vrátit, představte si to! Tak se za ním rozeběhl vnuk té paničky Pepa, a volal na něj a volal, ale kdepak, milý Filípek si to pořád hasil dál. A utíkal, jen se za ním prášilo. Tak se zase za Pepou potom pustila i Gábina a taky volala: „Filípku, vrať se a honem!“ Ale kdepak, aby poslechl i ji. Neposlechl! Ono se to nezdálo, on byl maličký, ale jak natáhl ty své malé nožky, kdepak by mu dospělí stačili. Utíkal a utíkal, měl před nimi veliký náskok a nemohli ho dohonit. A tak do třetice se za ním pustila ještě i panička. Takže ho honili všichni tři. A křičeli a svolávali ho všelijakými jmény, až konečně se začal po nich sem tam ohlížet, i když byl daleko vpředu před nimi.

Konečně asi sám usoudil, že milou srnku nedohoní, tak se už zastavil. Však sotva popadal dech!

Srnka zmizela někde už dávno, protože měla daleko rychlejší běhy, než on. Běhy, to byly její nohy, tak se jim u srnek říká. A ještě je měla vysoké, takže co skok, to skoro metr a kdepak náš Filípek s těma jeho malýma nožičkama. Mňau...Ten by ji absolutně nemohl dohonit! Ale čuch, ten měl výborný, kdoví, zda neměl ve svém pochybném rodokmenu nějaké lovecké předky. A tak konečně ho všichni dohnali a řádně mu prý vyčinili.

On pak provinile, se sklopenou hlavou, vědom si své viny, s nimi už došel znovu na cestu, ze které se za ním rozeběhli. Prý za ním běželi kilometr, než ho dohnali. Tohle jsem pak slyšela doma vyprávět, a tak Vám to tady sama taky povídám. Mňau. Byl to mimořádný pes a já se mohla honosit tím, že byl mým bezva kamarádem! Mňau...

JAK JSEM SE ZAMILOVALA

Tak jsem v této rodině pomalu vyrůstala a s Filípkiem jsme skotačili a dělali různé lumpárny, že nás někdy panička dost hubovala a taky mě i vyhodila ven na zahradu, když viděla, že toho zlobení bylo někdy až moc.

Čas utíkal a ze mě se stala dospělá kočka. Ani nevím, jak k tomu došlo...

V sousedství byli dva kocouři, a já jsem se Vám do jednoho zamilovala.

Mňau...Kulila jsem na něj ty své kočičí oči, nakrucovala jsem se před ním a schválně jsem si dlouho čistila kožíšek, abych upoutala jeho pozornost. Zkrátka jsem dělala všechno možné, abych ho získala pro sebe, protože tam okouněla taky ještě jiná kočka. Ale kam se na mě hrabala, já byla daleko hezčí než ona. Ten kocour to samozřejmě také poznal, že jsem krasavice, a tak si mě začal nadbíhat.

Dělala jsem napřed drahoty, samozřejmě jen jako na oko, přece mu hned nepadnu do náruče. To by si pomyslel, že jsem nějaká ledajaká...No řeknu Vám, že jsem byla zamilovaná až po uši! On to byl taky krasavec! Měl černý a huňatý kožich, který se na slunci leskl do modra, no zkrátka, co Vám mám povídat...Padli jsme si oba do oka. A byla to veliká láska...mňau.

No a jak to už bývá i v člověčím světě, tak i mně se narodily dvě dětičky.

Ale ouha, ještě jedno se dralo na svět, a ne, a ne, aby se mu to povedlo. A tak jsem z toho byla celá nešťastná. Bylo mně zle, bolelo mě břicho a nevěděla jsem, co mám dělat. Ale to zas věděla Gábinka, která byla v té době se mnou doma, protože panička byla v práci. Byl večer, a tak zavolala zvířecímu panu doktorovi. Pan doktor řekl, aby se mnou k němu přišla, a tak mě Gábinka dala do tašky, a šly jsme. Pan doktor mě vyšetřil a řekl, že se uvidí, jestli se miminko do rána nenarodí, tak že mě bude muset operovat! Představte si to! A šly jsme domů a já se už dopředu začala strašně bát...

OPERACE

Dopadlo to špatně. Miminko se nenarodilo, mě bylo zle, a tak se mnou šla tentokrát už Gábinina mamina k panu doktorovi.

Víte, co mně ten pan doktor udělal? Píchl mě do kožichu nějakou injekci. Auvajs, to mě to bolelo! Najednou jsem cítila, jak jsem strašně unavená...Po chvíli jsem si zívla, protože na mě šlo spaní, a za chvíli jsem byla v limbu...

Probudila jsem se až doma a bylo mně strašně moc zle. Ani si to nepřejte vědět jak! Jen jsem ležela a myslela si, že je to má poslední hodinka a že umřu. Nemohla jsem se ani hnout, všechno mě bolelo, celé moje tělíčko, mňau, mňau! Přestala jsem vnímat svět a úplně jsem zapoměla, že se mi narodila koťátka.

Stále jsem jen ležela a pospávala, každé hnutí mě strašně moc bolelo. Nemohla jsem se otočit ani doleva, ani doprava, byla jsem celá bolavá a chtělo se mně umřít. Panička se ale o mě vzorně starala. Dávala mi injekční stříkačkou do tlamičky teplé mlíčko a taky mně vařila vývar z hovězího masa. Dělalो mně to moc dobře v žaloudku. Nějakou výživu jsem potřebovala, abych se zase vzpamatovala. Sama jsem jíst nemohla, natož se hýbat. Vždyť mně pan doktor rozřízl břicho, tak mně každý pohyb strašně bolel. Jen jak jsem trochu nadzvedla hlavu, tak už mě chytala závrať, tak jak bych se mohla najíst? Na jídlo jsem neměla ani pomyslení, když mně bylo tak zle.

Ale panička, jak mě takhle krmila, tak jsem pomalu zase nabírala sílu... Ale ty bolesti! Ach... Ty byly hrozné, jak jsem se hnula, nebo panička hnula se mnou, když mně dávala jíst, tak jsem v duchu úpěla! Nahlas ne, aby si panička nemyslela, že jsem nějaká poseroutka. Ale musím se Vám přiznat, že to bylo opravdu k nesnesení. Vždyť jsem měla rozřezané břicho a pak zase zašité, tak to dá přece rozum, mňau áuuu...

Panička se mnou také musela chodit každý den k panu doktorovi na antibiotika – to byly injekce, které mě pan doktor píchal do kožichu. Aby se mně to dobře zahojilo a nedostala se mně do rány infekce. Dala mě do tašky a to víte, jak mě vzala do rukou, že jsem jen bolestí úpěla, i když byla moc opatrná, aby mně neublížila. Ale já chodit nemohla, a tak mě musela nosit v tašce. Dala do ní deku, abych ležela na měkoučkém a já se v té tašce jen tak pohupovala. No, nepřála bych to nikomu, co jsem zažila, to mně tedy věřte! To bylo utrpení! Mňau, mňau...

Ale po 10 dnech se to začalo zlepšovat a já se začala pomalu víc hýbat. Zkusila jsem si stoupnout na nohy, ale měla jsem je jako z vaty, po tom dlouhém ležení. Udělala jsem pár krůčků a zase jsem upadla, a tak jsem to zkusila nanovo a zase znovu, až mně to šlo líp a líp. Když jsem zjistila, že se na nohách už udržím, tak jsem chtěla jít ven. Stoupla jsem si u dveří a panička mě musela otevřít, a musela otevřít ještě další dveře na chodbu a další, které vedly už ven.

Jejda, venku bylo krásně! Svítilo sluníčko a já se cítila jako znovu zrozená. Sluneční paprsky zářily jako zlaté a já se snažila nějaký ten paprsek chytit packou, ale kdepak by se mi to povedlo. Sluníčko se přece chytit nedá...

Ještě jsem se trochu motala, nebyla jsem úplně v pořádku, to ne! Však taky po takové operaci, kterou jsem měla za sebou, se nebylo co divit! Ale to byl přece už pokrok, když jsem mohla

chodit. Viděla jsem vrátka, a tak jsem na ně skočila! Myslela jsem si, že to zvládnou, ale to jsem si dala...

To sešívané břicho mně prasklo, ne tedy úplně, ale udělala se mi díra v kožichu. Tedy v kožichu ne, on mě ho pan doktor oholil, jak mě do toho břicha musel říznout. Takže jsem měla na místě, kde mě operoval, holou kůži. Ale panička musela jít se mnou znovu k panu doktorovi. Zase mi dal injekci a já zase usnula. Pak jsem se později dozvěděla, že to byla narkóza. A když jsem se probudila, bylo mně hrozně zle, na zvracení. Mňau... Tu díru v bříšku mě pan doktor zašil, a proto mě musel uspat, abych to necítila a nebolelo mně to. No já Vám teda řeknu, že to, co jsem si vytrpěla, to by jen tak někdo nevydržel...Mňau.

UZDRAVOVÁNÍ

Den ode dne jsem se začala pomaloučku uzdravovat. Ale kdyby nebylo těch mých skoků na vrátka...Ta mě dávala zabrat. Ale já jinudy ven ze zahrady nemohla, to byla moje naučená cesta, jak se dostat na ulici. Zase jsem vyskočila na vrátka a byl zase malér. Zase mě prasklo břicho, ale už jen málo. No, neměla jsem já smůlu?

Panička ze mě byla celá nešťastná, to jsem na ni viděla, jak mě litovala. Koukala na mě těma svýma očima, ale já jsem to přece neudělala schválně...Já nechodím jako lidi, a neumím si otevřít vrátka packou. Musím na ně vylézt a pak seskočit dolů.

A tak do třetice všeho dobrého a zlého, jak se říká v jednom přísloví, mě zase nesla panička v tašce k panu doktorovi. A zas mě píchnul injekci a zase jsem usnula. A zase mně ten můj kožíšek znovu sešil. Stejně se mi ale za pár dní přece jen zase znovu natrhla kůže, protože jsem pořád přelézala vrátka. Ale natrhla se mi už jen málo. Ale i tak se mnou šla znovu panička k panu doktorovi, ale ten řekl, že se to zacelí už samo, že to už zašívát nebude.

Když já jsem musela pořád lézt přes ta vrátka, jinudy jsem ven na ulici nebyla zvyklá chodit. Vrátko měla nahoře špičaté tyčky, a tak jestli jsem o ně zavadila, to já už vůbec nevím. My kočky pořád někam lezeme, my nechodíme jako lidi. A pod vrátky bych se neprotáhla, tam byla malá mezera. Mňau.

Ale něco Vám musím povědět!

Koťata, která se mi narodila, tak si představte, ta jsem nemohla vůbec nalézt! Mňau, mňau. Stále jsem je hledala, ale nikde nebyla. Kam se jenom mohla podít? Pořád jsem se po nich pídila, ale marně. Ale dlouho jsem se nad tím netrápila. Vždyť jsem byla tak dlouho nemocná a ještě k tomu jak! Však pan doktor říkal, že jsem si vybrala všech devět kočičích životů najednou. To je tedy něco! To se prý o kočkách říká, že mají devět životů, ale já tomu nějak nerozumím, co to znamená. Holt jsem kočka, a ta nemá takové myšlení jako člověk. Mňau.

Panička mě chtěla dát ještě jednou operovat, abych prý už neměla koťata, když jsem na tom byla tak zle. Navrhl jí to sám pan doktor. Já jsem ale nebyla po té operaci ještě úplně v pořádku, tak jsem se té další operaci pro letošní rok zatím vyhnula. To jsem měla štěstí! A tak jsem se pomalu zotavovala, až jsem byla zase úplně zdravá.

KOCOUR OD SOUSEDŮ

Chodila jsem zase dál se sousedovým kocourem. Už se rozhlížel u jejich domu, kdy mě opět uvidí. Seděl na okně a koukal stále k našemu domu. Asi mě strašně moc miloval, určitě! Jinak to být nemohlo, když si nevšímal té druhé kočky, co se tam u jejich domu stále poflakovala. Byli jsme spolu moc zadobře. Ta druhá kočka, co se před ním nakrucovala, měla smůlu. Zkrátka nebyla taková krasavice, jako já...to bylo vidět. A přitom jsem jen taková obyčejná kočka domácí! Ale mám švih a noblesní způsoby, to se jen tak nevidí! A tím jsem toho kočičího frajera více zaujala!

Však on to byl taky krasavec! Byla jsem taky na to řádně pyšná, že se kocour zamiloval do mě a ne do té druhé kočky. Vždycky jsem ho vyhlížela na plotě, kdy půjde ven, abych se k němu přidala. Procourali jsme toho spolu dost. Spoustu krásných místeček, protože u našeho domu a ještě o kus dál bylo moc hezky. Vedla tam jasanová alej, která se zatáčela od našeho domu dozadu, kde tekla potůček. Nebyl moc hluboký, jenom když někdy hodně dlouho pršelo, tak tam bylo víc vody. Dokonce byly jednou i povodně. Ale to bylo brzo z jara, když začal roztávat sníh. Tak se celý rozlil i přes cestu a můstek, který tam přes něj vedl a lidi tudy nemohli ani chodit. Země byla ještě promrzlá a nestačila sát do sebe vodu. Celé údolí okolo potoka bylo tehdy pod vodou.

Ale teď tam bylo krásně, a tak jsme tam spolu zamířili. Rostly okolo potoka také stromy a keře, zkrátka bylo to tam moc hezké a nikdo nás nerušil.

Léto pomalu uteklo a schylovalo se k podzimu.

Začalo opadávat listí ze stromů a byla čím dál větší zima. A tak jsem byla raději doma v teplíčku, abych ještě nenachladla a neuhnala si nějakou tu rýmu a kašel. Válela jsem se v křesílku nebo na gauči s mým psím kamarádem Filípkem. Také jsem se mu schovávala pod gauč a vystrkovala provokativně packu zpod gauče a on číhal a vždycky po ní chňapnul. A také se někdy škrábnul o mé drápky. No, mám je zkrátka kočičí, a ty jsou ostré, jak jehly, tak někdy i zakňučel. Ale já jsem to neudělala schválně. Mňau, mňau...A tak jsme si spolu hráli a dováděli, že nás někdy musela panička napomenout.

Zima nám aspoň rychle utekla, a začalo zase jaro. To Vám byl venku takový zvláštní vzduch. Voněl nějak jinak, než v zimě. V zimě, když jsem vystrčila ze dveří čumáček, tak mně ho mráz málem spálil a taky mě zábly děsně tlapky, jen jsem šlápla na sněh. A jak! Lidi, ty nosí v létě i v zimě boty. Ale my kočky a psi chodíme pořád na boso, a tak nás to pak v zimě zebe. Když jsem potřebovala jít ven, vždycky jsem se honem vyvenčila a mazala zase domů. Ale teď už mráz nebyl, jen po ránu byla někdy jinovatka, která pak sluníčkem roztála. Tak jsem byla už celá nedočkavá a koukala jsem, jak bych byla co nejrychleji venku.

JARO

Ten můj kocouří fešák se už také nemohl dočkat, kdy mě uvidí a nenápadně se producíroval okolo našeho domu...

Jak jsem ho viděla z okna, tak jsem honem vyrazila ke dveřím, aby mě panička pustila ven. Chodili jsme spolu po louce, která byla za cestou. Kdysi dávno tam býval veliký rybník, ale to bylo, jak jsem slyšela jednou paničku o tom vyprávět, moc a moc dávno. Teď tam rostla jen tráva a prostředkem tekl malinkatý potůček a o kus dál zas větší potok, který se jmenoval Mandava. Vedle něj vedla úzká cestička a tam jsme spolu chodili a procházeli se, nebo se taky honili, zkrátka to, co nás zrovna napadlo. Tam jsem si ale musela dávat pozor, abych nespadla do toho potoka, tam bych se mohla utopit, když bylo trochu víc vody.

Představte si to, kdybych tam upadla po hlavě, tak se nadechnu vody a byl by se mnou konec. Plavat já neumím. A myslím si, že kočky ani neplavou. Však někteří psi se taky bojí vody a neodvážejí se do ní hupnout. Filípek se jí aspoň hrozně bál...

A tak jsme spolu chodili s tím mým kocourem a lezli, kam se dalo, a předháněli jsme se, kdo bude kde dřív. Taky jsme chodili spolu přes koleje, kde jezdil vlak. Ale byli jsme opatrní. Než jsme vešli na koleje, tak jsme se rozhlédli doprava a doleva, a když jsme nic v dálce neviděli, tak jsme honem přeběhli na druhou stranu. Vlak taky někdy houkal a dával najevo, že se už blíží do vlakové stanice. Ale to Vám byl děsný hukot, to nám skoro zalehly uši.

Za kolejemi byla taková skalka, chodívaly tam také děti a hrály si tam. Bylo to takové romantické místočko a my jsme tam s kocourem taky rádi chodili. Tam jsme se mohli prohánět, protože tam byly úžasné schovávačky. Panička tam zase chodila, protože tam rostla mateřídouška, tak si ji tam chodila trhat a sušit na čaj.

Bylo jaro a bylo nám fajn, mňau...

Ale pak jsem s tím svým fešákem už nikde nechtěla chodit a zůstávala jsem radši někde sama, i když mě vyhlížel. Čekala jsem totiž kočičí miminka...

V měsíci máji se nám narodila dvě koťátka, dva kocouří kluci. Byli mourovatí po mně. Sem tam měli někde bílý flíček, ale žádný nebyl černý, jako jejich táta. Musela jsem s nimi být doma, jen párkrát za den jsem se šla vyvenčit a zase honem nazpátek, aby se jim nic nestalo. Měla jsem teď hodně práce. Musela jsem se o ně starat, dávat jim papat a taky jim čistit kožíšek.

A víte, že můj kamarád pejsek Filípek mně je taky pomáhal hlídat? Klidně jsem si mohla odskočit na „táčky“, ale až když už byly větší, tak se mně o ně postaral. Samozřejmě jsem je musela napřed nakrmit. Když trošku povyrostli, tak jsem je šla ukázat jejich tátovi. Koukal na ně a divil se, kde se tu najednou vzali...Nevěřil, že to jsou jeho děti, protože nebylo žádné po něm a to mu přišlo líto. Viděla jsem to na něm a nějak jsme spolu pak přestali i kamarádit. Já neměla ani čas s ním někde běhat a toulat se po loukách za dobrodružstvím. Musela jsem se starat o ty moje dětičky, abych je řádně vychovala. A to dá velikou práci!

Když trošku odrostli, a pili už sami mlíčko z misky, tak panička dala jednoho kluka nějakým známým a toho druhého si nechala. A tak jsme byli doma dvě kočky, já a ten můj syn. Dala mu jméno Mikeš. Ale u nás koček je to jinak než u lidí. Když nám dětičky odrostou, tak my se už pak nemáme tak rádi, jako lidi mají rádi své děti. Už spolu nedržíme, ba někdy se z nás stanou i

nepřátelé. To tak už holt v tom kočičím světě bývá, ale i mezi jinými zvířátky. Jsme si takoví cizí. A tak jsem nebyla zrovna ráda, že se mnou zůstal v té mé rodině, kde jsem měla už dávno svoje domovské právo.

On tam byl najednou navíc, i když to byl můj syn. Pořád za mnou chodil, a to mě štvalo. Odháněla jsem ho a prskala na něj. Vůbec se mi to nelíbilo. Chtěla jsem, aby zmizel, ale kdepak, vyvaloval se zrovna tak na gauči jako já a dokonce si chtěl hrát i s mým psím kamarádem a to jsem tedy děsně nesnášela. Mňau! To byl odjakživa můj kamarád, a ne jeho! Tak jsem na něj občas i prskala a vystrkovala svoje dráčky, aby si dal pozor. A on se mě najednou začal bát, a tak, když jsem byla doma já, tak radši někam zmizel...

Já mu dám, se tady vyvalovat – tady to odjakživa patřilo mně!

JAK JSEM ZASE MUSELA K PANU DOKTOROVI...

Ale co se mi nestalo! Panička šla se mnou najednou k panu doktorovi. Ale proč? Vždyť mi nic nebylo! Ten pan doktor mi zase píchnul injekci do kožichu. Ani jsem se předtím nezmnínila, že ta injekce taky bolí. Vždyť mě propíchnul kožich skrz naskrz a to není žádná legrace, to bolí.... Mňau. To se mi teda vůbec nelíbilo. Bránila jsem se jako čert, ale co máte dělat, když mě panička držela a měla větší sílu než já? Zase jsem se probudila doma, ale tentokrát to nebylo takové hrozné, jako poprvé. Měla jsem jen málo rozříznuté břicho a ani to tolik nebolelo. Večer jsem již chtěla ven a druhý den jsem lítala, jako kdybych nebyla ani operovaná.

Slyšela jsem venku paničku, jak říkala sousedce, že mě nechala vykastrovat. To vůbec ani nevím co to je? Prý teď bude pokoj, nebudu mít už koťata. Taky dobře. Mňau. Nebudu mít aspoň žádné starosti. Ono taky vychovávat děti, to dá jednomu pořádně zabrat. A já jsem si na výchově těch mých dvou kluků dávala tedy mimořádně záležet! Aby někdo neřekl, až půjde syn někam do rodiny, že je nevychovaný. No, jeden odešel a druhý zůstal, což mě štve a nejsem tomu vůbec ráda.

A tak protože mám přednostní právo tady v domě, neboť jsem tu déle než on, tak na něj někdy vrčím jako pes a nesnáším ho. A on mě za to zase honí, že mám co dělat, abych mu utekla a zmizela.

Ale musím Vám říct, že mě potkalo strašně velké neštěstí!
Mňau...Dodnes se z toho nemohu vzpamatovat, a když si na to
vzpomenu, tak mně je do breku...

ODEŠEL MI MŮJ KAMARÁD FILÍPEK...

Lidi mají takový zvyk, že oslavují Vánoční svátky. Napečou spoustu cukroví a jiné sladké mlsky. A nejen to, ale taky dobroty od masa, až se mně skoro začínají dělat sliny v puse, když si na to vzpomenu, ale musím se držet, abych to nedávala tolik najevo. Neslušelo by se to. Všude to tak krásně vonělo po celém domě, a tak jsem se schválně motala okolo paničky, abych něco dostala. A když se dlouho nic nedělo, a panička si mě pořád nevšímala, tak jsem se jí připomněla. Víte jak? Prostě jsem zamňoukala...A když pořád nic, tak jsem mňoukala a mňoukala, dokud mi něco nedala. Ale nebyla jsem sama, i Filípek koukal, co by smlsnul dobrého.

Jo, a abych nezapomněla, taky si ustrojí vánoční stromeček. Ten stromek, si uříznou v lese, nebo někde koupí, to já nevím kde, a je celý porostlý jehličím. Buď je to smrček, nebo borovička, nebo i jedle a ten nazdobí a dávají si ještě pod něj dárečky. Je to zkrátka jiný stromek, než jaké nám rostou na zahradě.

Mně tedy svátky nic neříkají, jen to, že dostanu něco lepšího do hubinky pro mlsný jazýček. Víc masíčka, mňam, to je pak dobrota!

A tak moje panička měla slavit Vánoční svátky s Gábinou u svého syna i s Filípkem. Já bych nikam nešla, co bych u nich taky dělala? Radši budu doma a hovět si na gauči...My kočky s našimi páníčky na návštěvy nikam nechodíme, to jen psi, protože to je jiná kasta. Ti se musí všude vetřít a bez páníčka nechtějí udělat ani krok.

Panička pustila Filípka ještě na zahradu, aby se proběhnul a vyvenčil. A když ho volala pak domů, tak se ho nemohla vůbec dovolat. Sháněla ho všude možně, vyšla na ulici, chodila okolo domu a volala ho: „Filípku, pojd' domů!“

Ale milý Filípek se pořád neozýval. Už byla celá nervózní, protože měl pro ně přijet každou chvíli její syn a Filípek stále nikde. I já jsem si říkala, kam se to zatoulal, že není stále doma. Když přijel její syn, tak milý Filípek doma pořád ještě nebyl, a tak ho šli ještě spolu znovu hledat. To se ještě nikdy nestalo, aby se takhle zatoulal.

Milý Filípek nebyl ale vůbec k nalezení. A tak odjeli bez něj a paniččin syn se ještě později vrátil, aby se znovu po něm podíval. Ale kdepak, Filípka nikde nebylo...

Jenže to panička nevěděla, že si Filípek vyhrabal pod keřem na zahradě díru u vrat, který svými větvemi sahal až k zemi a tudy vždycky utíkal na ulici. O tom jsem věděla jenom já, protože jsem s ním na zahradě dováděla. Díra nebyla vůbec vidět, větve ozdobného keře ji překrývaly. Jenže tentokrát se mu to vymstilo a doplatil na to. Přejelo ho auto. Panička se to ale hned nedozvěděla, teprve až za půl roku ji to řekla jedna paní, která bydlela až o kus dál za námi. Jak mně bylo po něm smutno, to si ani nepřejte vědět, a pořád jsem přemýšlela, kam se to mohl zaběhnout, že nenašel cestu zpátky, anebo co se mu stalo...

Ta paní jí říkala, že ho našla, a aby nám nedělala bolest, když byly Vánoce, tak ho zabalila do deky a dala ho do kontejneru.

Copak to se dělá? Hodit jen tak zvířátko do kontejneru, kam se hází odpadky? Filípek přece nebyl žádný odpad. Byl to můj milovaný kamarád. Když už chudáček takhle nešťastně umřel, tak by mu panička udělala na zahradě hrobeček. Máme v koutě zahrady takový krásný keř jasmínu, který krásně voní, když kvete. Tam by mu určitě hrobeček vykopala, a krásně by se mu tam

spinkalo. A já bych si k němu chodila sednout a vyprávěla bych mu, co jsem vždycky prožila. Myslím si, že by to určitě slyšel...

To ta paní neudělala dobře, že paničce o tom neřekla. Mňau...Protože co se moje panička Filípka nasháněla a navyptávala lidí, jestli ho někde neviděli zraněného. Taky volala k panu doktorovi, co léčí zvířátka, jestli tam někdo nepřinesl zraněného pejska. Kolik míst prohledala okolo domu a i o velký kus dál, protože tam byly všude okolo nás louky. Stále ho hledala, ale Filípek byl zkrátka pryč. Myslela si taky, jestli nedostal náraz od auta a že se zraněný někam odplazil a buď tam někde leží, anebo že tam taky umřel.

Víte, byla jsem moc a moc smutná! Přišla jsem o kamaráda, kterého jsem měla moc a moc ráda. Ani si neumíte představit, jak mně z toho bylo zle. Ronila jsem pro něj kočičí slzy. A takové kočičí slzy, ty jsou ještě větší, než ty člověčí. Jak my jsme se měli rádi, vždyť jsme spolu žili v jedné rodině hodně roků! A tak jsem z toho byla celá špatná, ale i ti moji lidi. Hrávala jsem si s ním hlavně v zimě doma v pokoji, kdy se nedalo jít ven, když bylo venku plno sněhu a mrzlo, jen praštělo. Doma bylo teploučko a útulno, a tak jsme spolu dělali skopičiny, že jsme byli i napomenutí paničkou, když jsme to přepískli. Ale i v létě na zahradě jsme spolu dováděli. Já jsem mu vždycky utekla na strom, kam on nemohl, protože psi neumějí šplhat. Tak na mě pod stromem pošťkával, a tak jsem zase slezla dolů, abych ho dlouho netrápila. A zase jsem mu utíkala a znovu vyskočila na jiný strom, a tak to bylo pořád kolem dokola.

Ještě něco musím ale na něj prozradit, a sice to, že Filípek se stal taky otcem. A toho jeho syna, si vzal zase paničky syn a dali mu jméno Beník. Vůbec nebyl podobný Filípkovi. Byl hodně bílý a sem tam měl černé flíčky na těle. Byl chlupatý a taky o něco větší, než byl Filípek, ale jinak byl moc hezký. Toho jsem už nevidávala, jen málokdy, a to když ho syn paničky přivezl k nám. On bydlel na opačném konci města, než my a já tak daleko zase přece jen nechodila. Měla jsem svůj rajón okolo našeho domu. Ještě by mě

tam někde přejelo auto, i když bych dávala pozor, protože bych musela jít přes celé město, kde se to auty jen hemžilo. A my kočky, se přece jen držíme spíš okolo domu, kde žijeme. Nechodíme nikam daleko, jako psi. Ti prošmejdí celé město, když mohou a takový byl Beník, když byl větší.

PUDL MAXMILIÁN

Víte, musím Vám říci, že nejen mně bylo smutno, ale i paničce bylo moc smutno, když o Filípka přišla. Přece jen ho měla pár let a byl to jinak moc hodný pejsek. A tak jí syn nabídl, že jí sežene nového pejska, že o jednom ví. Ale to panička nechtěla, protože tesknila po Filípkovi, a neuměla si představit jiného pejska na Filípkově místě. A tak stále otálela, protože jí Filípek zabíral celou mysl. Nemohla na něj zapomenout. Zkrátka jí bylo moc smutno a mně také. Já už na to nemohu ani myslet. Když si na Filípka vzpomenu, svírá se mi u srdíčka.

Ale za pár dní, když do ní syn pořád „hučel“, že je to hezký pejsek, a že se jí bude určitě líbit, tak si nechala říct a on jí ho přivezl. Představte si, on to byl trpasličí pudl a jmenoval se Maxmilián. No to mně tedy podržte, kdo má takovéhle divné jméno – Maxmilián... a ještě k tomu byl trpasličí, co to je? To snad byli jeho předci trpaslíci, nebo co? Byl mu rok a půl. Tam, kde předtím byl, tak na něj prý neměli čas, byli stále v zaměstnání a ty páníčky vystřídal dokonce prý tři. Na jednu stranu to byl chudák. Nikde ho nechtěli. Moje panička ho napřed taky nechtěla, když jí ho její syn nabízel, ale pak ji přemluvil. Řekl jí, že je moc hezký a milý a že jí bude bez pejska smutno, když Filípek odešel do nebíčka. Prý se to tak říká, když někdo umře. A tak pak svolila. Když jí ho dovezl, tak jsem na něj nedůvěřivě koukala. Panička mu začala říkat ale Max, nebo Maxiík, ne Maxmilián. To by si také jeden mohl překousnout jazyk, než tohle jméno vysloví.

Tedy věřte mně nebo ne, ale je to pořádný náfuca! Nosí se, jako kdyby mu to tam všechno patřilo, a přitom je to přivandrovalec! A jak mě vidí, žene se po mě a po mém kočičím synovi, že máme co dělat, abychom mu zmizeli z dosahu, mňau, mňau...

On je taky skoro jednou tak velký, než byl Filípek. Je celý černý, a kudrnatý jako černocho. A musí se ještě k tomu ke všemu stríhat! Věřili byste tomu? Že pes musí k holiči? To jen tedy nějaký divný pes.

S ním tedy já žádné přátelství vést nebudu, to tedy ne a taky se ho i bojím. Vždyť on je jak uragán, lítá po zahradě, skáče do výšky, je to hotový cirkusák!

Jo, do cirkusu, tam by se náramně hodil. To ano! Komediant je to, jen kdybyste ho viděli. Teď se tam vyvaluje v bytě, místo mě. A já abych vzala za vděk v noci matrací v kůlně u sousedů, anebo bych mohla být u nás ve sklepě, když bude otevřené okénko. Ještě že mám sousedy! A že je léto! Jak to bude v zimě, to tedy nevím! Přece nebudu někde mrznout venku? A ten můj kočičí syn taky. Ale vlastně kde bude on, to mě může být fuk, já se o něj už nestarám. Vychovala jsem ho, je už dospělý, tak ať se teď stará sám o sebe.

Byla jsem tedy pěkně naštvaná. Stačí, že jsou v domě už dvě kočky, a ne jenom jedna. Jak mně bylo dobře, když jsem tu byla sama. Měla jsem tu svoje teritorium. Teď se tu vyvaluje ještě i můj syn. Proč ho někomu nedali? Vždyť já tu sama stačím vychytat všechny myšky, které se tu vyskytnou a ani jich tu moc není. Kdybych měla být jen závislá na jejich chytání, tak budu hladová, a neměla bych nic k jídlu. Ale panička mně podstrojuje, tak hlad v žádném případě nemám. Chytám ještě na zahradě hryzce, co okousávají v zemi kořínky od mrkvičky a od jiné zeleniny, a taky od stromů. A někdy toho hryzce přinesu paničce ukázat ke dveřím, aby viděla, že nezahálím a že si od ní ten pamlsek zasloužím. A

ona, když to vidí, tak mě pochválí a já se hned nafouknu a jsem strašně pyšná! Mám být taky na co! Nikdy jsem ale neviděla, že by i můj syn něco chytnul. Možná že ano, ale s ničím se nikdy nechlubí.

Ted' se tu s ním musím rozčilovat, protože pořád na sebe někde narážíme...V našem zvířecím světě, jak děti vyrostou, tak už pro nás nic neznamenaají, to nám zvířatům je tak už dané. U vás lidí je to jinak.

ŽIVOT S NOVÝM ČLEMEM RODINY

Víte, musím Vám říct, že jsem si napřed myslela, že ten nový pes je náfuca, a že s ním nebudu vůbec kamarádit. Ale on jen tak vypadal...On je docela milý, jen je zase jiný, než byl Filípek. Je ho všude moc...Filípek byl takový maličký, miloučký a klidný. Tenhle je jak vichřice, když se někam hne, tak abych se hned klidila, nebo by mě převálcoval. Ale to už má asi takovou povahu. Později jsem slyšela, že pudlové jsou velice temperamentní a prý také nejchytřejší ze všech psů. No to tedy nevím, ale Filípek byl tedy moc chytrý! Že by tenhle byl ještě chytřejší? Prý se to o nich i píše a je to dokázané! Tak nevím, co si mám o tom myslet...Abych měla ještě před ním nakonec respekt...

A tak nám život v našem domě pomalu ubíhal. Ale zapoměla jsem říct, že hned jak přivezl paničce její syn toho pudla, tak pořád kňučel a chtěl ke dveřím. Asi se mu stýskalo po té jeho minulé rodince. Ale když o něj neměli zájem a nechtěli ho, tak bych na ně pěkně z vysoka kašlala. Ale to on nevěděl, že se ho chtěli zbavit, a tak tesknil. Bylo mi ho docela líto. Ono to není jen tak dostat se do cizí rodiny, kde nikoho nezná.

A teď viděl ještě najednou dvě kočky, a tak toho měl nějak moc na poznávání hned první den. Psi se s kočkami většinou moc nepřátelí. To jen u nás byla taková výjimka, že jsme s Filípkem byli velcí kamarádi.

Kočky, ty on určitě ve svém životě už viděl, vždyť mu byl rok a půl. Ono se o nás kočkách říká, jak jsem se zmiňovala, že

kočka a pes jsou úhlavní nepřátelé. Ale já mohu potvrdit, že to není vždycky pravda. S Filípkem jsem si náramně rozuměla a byli jsme sehraný tým. Škoda, že už není. Myslel si, jak je mazaný, když si podhrabal díru pod keřem u plotu, kudy mohl utíkat, a zatím na to doplatil.

Ale kdyby měl aspoň hrobeček, ale to neměl, když ho ta cizí paní hodila do kontejneru. Copak to se dělá? Mňau...Takhle dopadnout...

Tedy takhle dopadnout bych já nechtěla, to Vám tedy řeknu! Panička by ho určitě zakopala u nás na zahradě, udělala by mu hezký hrobeček, a dávala by mu tam kytičky, které lidi na hrob dávají.

Už je ale zbytečné o tom teď přemýšlet! Když ono se mi ale občas po něm zasteskne a je mně to líto, že už tady není.

Teď mám tady toho jeho nástupce a doufám, že mě nebude zlobit a stanou se z nás kamarádi, jako jsem byla s Filípkem.

NADCHÁZELA ZIMA...

Musím Vám taky ještě něco říct.

Léto uteklo, a přišel zase podzim. To jsme ještě mohli být na zahradě, a obzvláště já, která jsem v tu dobu měla nejvíce práce. Protože myši se koukaly schovávat do domů, aby v nich přečkaly zimu. Na zahradě být nemohly, to by zmrzly. Tak hledaly úkryt všude možně. Někdy do domu ani nemohly, třeba do garáže, nebo do jiného přístěnku u domu, třeba i do takové králíkárnny, nebo slepičárny. A tak jsem šmejdila po zahradě a číhala, kde uvidím nějakou tu myšku, abych ji chytla a zakousla. A donášela jsem je zase přede dveře ukázat paničce, abych za ně dostala pochvalu, jak jinak? Byla jsem trochu egoista. Pochvala mě těšila.

Víte Vy vůbec, co je to egoista? To je někdo, kdo má rád jen sám sebe a dává to moc a moc najevo. Ale já jsem zase sama sebe nevyvyšovala, to ne! Jen jsem chtěla ukázat paničce, jak jsem šikovná a jak jí jsem k užitku, když vychytávám myšky, které by jí nadělaly škodu v domě. No, možná, že trochu egoista jsem, já Vám nevím...Ale za tuhle moji práci mně panička dávala vždycky nějaký ten mlsek.

Jednou se mi povedlo jeden den chytnout postupně v krátké době za sebou 3 myšky. Tak jsem je donesla a narovнала pěkně do řady hned pod práh přede dveře a čekala, kdy panička otevře dveře a půjde ven. Tedy načekala jsem se dlouho, nešla a nešla.

Ale najednou jsem uslyšela nějaký zvuk, pak bouchnutí dveří a nějaký hlas. To asi určitě hubovala toho psího kluka. Protože to byste nevěřili, jaký on byl rošťák. Kdepak Filípek, ten se k němu nemohl ani rovnat. To byl hodný pejsek. Ale tenhle? Pořád něco vyvádí, a kdyby jen maličko zlobil, ale on chvíli v klidu neposedí. Paničku pořád s něčím otravuje, málem mu několikrát šlápla na nohy, jak se jí motá okolo sukní. Zřejmě čeká, že mu dá něco dobrého, do té jeho mlsné papulky.

A tak jsem pořád poslouchala, kdy už ta panička konečně vyjde ven, až jsem slyšela kroky, jak jde po schodech a otevírá dveře. My totiž měli verandu, u té byly jedny dveře a pak z verandy se šlo do chodby, kde byly další dveře. A ty jsem slyšela, jak otevírá.

Hurá!!!!!! Půjde ven! A taky ano! Dveře otevřela, já byla schovaná za sloupem u verandy, ale vykukovala jsem jen tak trošku, aby mě viděla a hned se dovtípila, že ty tři myšky, které jsem tam pěkně poskládala, jsou ode mě...

Taky si mě hned všimla a jak viděla myšky, tak začala: „Mind’o, to jsi všechny ty myšky pochytila sama? Mikeš Ti vůbec nepomohl? No, Ty jsi ale šikovná, to jsi opravdu velká šikulinka, to Ti musím za to něco dát!“ A otočila se a vešla do domu. Já chvíli čekala venku u toho sloupu zvědavá, co mi to přinese. Za chvíli se panička vrátila a nesla v ruce kousek syrového masíčka. Jéjda, to Vám byla pochoutka, to jsem si smlsla. Mňau! To byla dobrůtka, to bylo pošušňáníčko! To jen tak nedostávám. Stále jsem cítila v papule tu lahodnou chuť toho masíčka! Kdepak, já sice někdy schroupnu sem tam nějakou tu myšku, ale to se nedá ani náznakem přirovnat k tomu, co jsem teď od paničky dostala. Nevím, jaké to bylo masíčko, ale takové ona kupuje v krámě a vaří z něho pro ni a pro Gábinu. To je masíčko jen pro lidi. Tedy ono je i pro zvířátka, ale takové to horší, ze kterého se nedá uvařit třeba guláš, nebo svíčková, kterou lidi mají moc rádi a i jiná jídla. Někdy tedy taky trošku dostanu, ale vařené, když toho udělá víc a my na

ni s Maxíkem hladově koukáme. Tak jí to nedá a trochu nám dá na miskú. Ale dohromady ne. To by to v Maxíkovi zmizelo na to ta ta, a já bych z toho neměla vůbec nic. Rozdělí nám to do dvou misek a mně to dá na chodbu, aby mně to nesežral. Protože to by on udělal, nic by nekoukal na to, že mně má nechat a že jsme kamarádi. Zkrátka, jak se říká: „ Co má huba sama ráda, nepotřebuje kamaráda!“

A tak jsem se olizovala, a abych Vám řekla pravdu, až za ušima, jak to bylo dobré. Pak jsem si vyskočila na větev stromu. Sluníčko svítilo, a tak jsem si nechala vyhřívat kožíšek. Myšky jsem tam nechala. Panička je sebrala a někam vyhodila. Přece je nebudu jíst, když mám takovou lahůdku v žaloudku. Ještě jsem si v duchu vzpomněla na Mikeše, jaký je to hlupák. Určitě si taky chytne nějakou tu myšku, ale aby je přinesl ukázat paničce, to ne. Určitě je slupne. I když doma najíst taky dostává, zrovna tak jako já. Ale panička nám to musí dávat oběma zvlášť, už kvůli tomu, že spolu nijak nevycházíme.

ODPOČINEK A LUMPÁRNA NA ZAHRADĚ S MAXÍKEM

Jak tak na mě sluníčko pěkně svítilo, tak mě pomalu ukolíbalo ke spaní a já tam usnula jak špalek. Probudila jsem se štěkotem. Co to bylo? Rozhlížela jsem se okolo sebe, odkud se ten štěkot vzal a on to šel po cestě velký, obrovitý pes, koulel očima, protože mě zhlédnul, jak tam ležím na větvi a začal na mě rafat. Prevít jeden. Probudil mě. Zdál se mně zrovna takový krásný sen, jak jsem seděla u plného talířku s masíčkem. To mě tak naladila ta moje panička, jak mně dala za odměnu kousek masíčka.

Ten pes rafal a rafal, nevím, odkud se tu vzal. Nebyl zdejší, možná se zatoulal. Ale najednou jsem slyšela, jak ho někdo volá:

„Rexi, pojd' ke mně!“ A milý Rex se obrátil a už si to pelášil pryč.

To jsem byla ráda, že zmizel! Přes plot by se sice ke mně nedostal, ten by nepřeskočil, a kdyby náhodou ano, já bych mu dávno utekla. Ještě nám ale žádný velký pes plot nikdy nepřeskočil, měli jsme ho dost vysoký. Tak jsem se protáhla a ležela jsem ještě chvíli dál, protože sluníčko tak hezky hřálo a mně bylo moc příjemně. Svítilo na mě svými zlatými paprsky, že se mně vůbec nechtělo z toho stromu slézt dolů.

Ale co to? Najednou se z našeho domu vyřítíl ten náš psí poděs a bylo po klidu. Hned mě ucítil, že jsem na stromě a začal

dorážet na kmen stromu tak, že se větev se mnou natřásala a já myslela, že spadnu. Popolezla jsem o něco výš a on začal na mě rafat. Chtěl, abych slezla dolů a abychom se honily po zahradě. Na to já jsem neměla zrovna náladu. Ale on pořád dorážel a dorážel, že jsem nakonec slezla ze stromu dolů, abych měla od něj pokoj. Je to otrava. Pořádně jsem se protáhla, napřed jsem si protáhla přední nožky, pak ty zadní a pak jsem si začala čistit kožíšek. To on ale už nevydržel a začal pokňourávat a tím mně chtěl dát najevo, že si chce se mnou hrát. Jak mně se nechtělo...ale copak mně dal pokoj? Odběhl ke křoví, tam zvedl nožku, pokropil ho a zase přiběhl a zakňučel, abych věděla, že se ho nezbavím.

Tak jsem se rozeběhla a utíkala, jak jsem nejrychleji mohla na přední zahrádku a tam jsem vyskočila na jiný strom a koukala na něj a v duchu si říkala: „Tady mě máš, tak jsem zvědavá, jestli za mnou vylezeš!“ To víte, že nevylezl. Na to on nemá. To umíme jen my kočky lézt po stromech, ale ne psi. Ti umí zase líp utíkat. Ale my máme zase tu výhodu, když je v dosahu nějaký strom, tak na něj hupneme a už na nás nemůže.

Tak jsem s ním chvíli dováděla, chvíli běhala, chvíli zase lezla na strom, až ho zavolala panička, ať jde domů. Nechtělo se mu, na zahradě je to přece jen lepší. Těch honiček co tady je, to se doma zase nesmí. To bychom oba dostali a ještě bychom mohli něco rozbít. Ale poslechl, a pomalu se loudal ke dveřím. Bylo vidět, jak se mu nechtělo, ale panička tam na něj čekala, a tak mu nic jiného nezbývalo.

VZPOMÍNÁNÍ A REALITA

Co jsem ale neviděla...Panička za chvíli vyšla z domu a s Gábinou někam šly. Maxík musel zůstat doma. Asi se mu to určitě nelíbilo. To my kočky to máme jednodušší. Pes, kdyby zůstal na zahradě a někdo otevřel vrátka u plotu, tak by mohl utéci a kdoví kam by zmizel. Už by ho panička také nemusela najít. Anebo by si ho někdo mohl i odnést domů. On byl totiž moc hezký, i když to nerada přiznávám. Přece jen to byl psí fešák. Neříká se mi to tedy zrovna moc lehce, protože já pořád na Filípka nemohu zapomenout. Stále ho nosím v srdíčku.

A tenhle Maxík u nás zas není tak dlouhou dobu, abych k němu nalezla takové pouto, jako jsem měla k Filípkovi. Ale frajer to teda je a výstavní! No zkrátka pudl! Ti se musí stříhat a také česat podle módy. Na hlavě má takovou chocholku, dlouhá ušiska, taky načesané, že je má jako vatu. Také tlapičky mu holička vyholuje dohola, a dokonce mezi prstíky, že to pak vypadá, jako když má ponožky. Ale nad nimi už má nožky chlupaté a musí je mít taky načesané. Zkrátka je to elegán. A to nemluvím o ocásku, ten mu prý, když se narodil, uštípli a nechali mu jen takový malý kousek. Prý se tomu říká kupírování. To ho asi muselo bolet, co to ty lidi napadá, štípat někomu ocásek? To kdyby udělali mně, tak nevím, co bych dělala. To si ani neumím představit. Vždyť bych ani nebyla pak hezká bez ocásku. Nosím ho pyšně za sebou jako vlečku. Lidi mají ale divné zvyky...Ale kočkám se to prý naštěstí nedělá, zaplat' Pánbůh...

Maxíkovi na tom kousku ocásku rostou chlupy a ty mu panička taky vyčesává, že tam z nich má pak takovou bambulku.

Teda to je práce s jedním psem, to Vám tedy povím. To já se celá olížu, jazýčkem si vykartáčuji kožich a hotovo. Je pravda, že to dělám taky každou chvíli, a někdy taky strašně dlouho, ale čím bych se jinak zabývala, vždyť bych měla dlouhou chvíli. A nic mě to nestojí. Ale panička za stříhání musí platit. A chodí s Maxem každé dva měsíce k holičce, a to je pak peněz, co ji ten psí opičák stojí. Nemohla si pořídit takového nějakého obyčejného psa, jako byl Filípek? To by ušetřila. A kolik!!! Však on byl také moc hezký! Byl také chlupatý, ale nemusel se stříhat. A tenhle Maxík musí, tomu rostou chlupy pořád a pořád. Vůbec si neumím představit, kdyby se nestříhal, jak by vypadal. To by z něj byla taková chlupatá koule, nebylo by vidět, kde má oči, kde čumák, kde uši, za chvíli by mu nebyly vidět ani nohy. To by asi vůbec nešlo. Teda někteří psi jsou ale divní. Třeba takový velký pes, jako je vlčák, ten se stříhat nemusí. Má pořád stejnou srst a proč ji má jinou pudl? No jo, já tomu vůbec nerozumím, asi proto, že jsem kočka. A kočky jsou jiné.